

pravidly o šekovém řízení je mezi stranami stanoveno jinak a tato pravidla nahrazují dohodu stran.*)

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 10. března 1933,
č. j. R v I 2016/31. Dr. Jar. Homolka.

Třebaže erár nevěděl, že knihovní pohledávka už netrvá, nelze říci, že jednal v důvěře v pozemkovou knihu, vyslovil-li v postupní listině, že protihodnotu vyplatil, ač tak ve skutečnosti neučinil.

Dovolání opřené o všechny dovolací důvody § 503 c. ř. s. pod číslem I až 4 není v právu, pokud na doličení dovolacího důvodu podle § 503 čís. I c. ř. s. vytýká napadenému rozsudku zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s., neboť jde v pravdě jen o nesouhlas toho, co soud vyslovil, s tím, co říci chtěl, zřejmý ze samého rozsudku a z jeho odůvodnění, tedy o zřejmé nesprávnosti v rozsudku a v jeho vyhotovení, jež podle § 419 c. ř. s. mají býti odstraněny z úřadu a jež ostatně na návrh žalující strany již byly usnesením odvolacího soudu ze dne 25. března 1932 Co II 331/30-56 odstraněny.

Jinak jest dovolání důvodné.

Sama žalobkyně tvrdí a odvolací soud zjistil, že firma G. a spol., společnost s r. o., zaplatila cizí dluh a nebylo ani tvrzeno, že za tento dluh ručila osobně nebo určitými kusy majetku, ani že nebyla povinna tento dluh za žalovanou zaplatiti. (Sb. n. s. č. 9554.) Nejde tedy o případ § 1358 obč. zák., nýbrž o případ dobrovolného plátce ve smyslu § 1422 obč. zák., kde, na rozdíl od § 1358 obč. zák., plátce nevstupuje ve věřitelova práva již tím, že dluh zaplatil, nýbrž působí placení jako výkup pohledávky jen, žádá-li plátce před placením nebo při něm na věřiteli, aby mu postoupil svá práva. Ale to se v souzeném případě nestalo, a nemohli proto v souzeném případě firma G. a spol., společnost s r. o., pokud se týče její jednatel M., postoupiti žalobkyni práva, jichž sami nenabyli. Pouhý záměr žádati svého času na zaplacení věřiteli postoupením práv, podle § 1422 obč. zákona nestačí. Mohla tedy žaloba obstáti jen, kdyby žalobkyně byla jednala, důvěřujíc veřejným knihám, jak správně uznal odvolací soud ve zrušovacím usnesení ze dne 27. února 1930 Co II 54/30-31, t. j. kdyby byla prokázala, že jí nebylo a nemusilo býti známo, že pohledávka byla již dávno zaplacená a že tedy knihovní stav neodpovídá skutečnosti. Odvolací soud tuto otázku neřešil, ačkoliv ji ve svém zrušovacím usnesení sám prohlásil za jediné rozhodnou a nevyslovil se přímo o tom, zda přejímá zjištění prvního soudu, že žalobkyně před podpisem postupní listiny ze 16. května 1929, příloha C, věděla, že postoupená pohledávka jest již dávno zaplacená. Zjištěno však, že žalobkyně nedala ředitelství státních drah úplatu za postoupenou

*) Na věci ničeho nemění výnos p. ú. šek. ze dne 26. IV. 1933, podle něhož se zúrokování vkladů na šekových účtech (1%) zrušuje.

pohledávku, a neodpovídalo tedy pravdě, že pohledávka byla postoupena za ujednanou postupní cenu 94.912 Kč 73 h a že tato postupní cena byla žalobkyní před podpisem postupní smlouvy státní železniční správě (Československému státu) hotově vyrovnána, jak jest uvedeno v postupní listině žalobkyní podepsané, což muselo žalující záložnu, nebyl-li jí pravý stav věci beztak znám, jak zjistil první soud, přiměti k tomu, aby se o věci co nejzvěrubněji informovala, neučinila-li tak a nedala-li zejména vysvětliti rozpor mezi obsahem listiny a známé jí skutečnosti, že železniční správě za postoupenou pohledávku nedala úplatu, zavinila sama, že pravý stav věci neznala, a nemůže se proto dovolávati důvěry ve veřejné knihy, pokud se týče nemohla nabýti hypotekární pohledávky v knize sice ještě váznoucí, ale v pravdě již dávno zaniklé. Bylo proto dovolání vyhověti z tohoto důvodu a uznati jak výše uvedeno aniž bylo třeba zaujati stanovisko k ostatním dovolacím důvodům žalovaného, zejména zkoumati, zda odvolací soud při své zjišťovací činnosti neporušil zásady bezprostřednosti (sb. n. s. č. 1313, 7337), pokud se týče, zda se neřídil právním názorem vysloveným ve vlastním zrušovacím usnesení a zda neporušil tím předpis § 499, odst. 2. c. ř. s.

Výrok o útratách opravného řízení spočívá na ustanoveních §§ 41 a 50 c. ř. s., při čemž se podotýká, že útraty odvolacího sdělení nebyly přisouzeny, poněvadž podání nevyhovuje předpisu § 468, odst. 2. c. ř. s. a že útraty substituta v odvolacím řízení činí 1021 Kč 85 h.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 4. června 1932,
R v II 150/31. K. L. J.

Nevydá-li povinná strana listiny opravňující ke vkladu práva vlastnického na realitu, ač jí to bylo uloženo pravoplatným rozsudkem, může vymáhající strana žádati, aby vklad byl povolen přímo na základě uvedeného rozsudku.

Rekursní soud zamítl exekuční návrh vymáhající věřitelky jednak proto, že prý exekuční návrh na vklad práva vlastnického se nekryje s exekučním titulem, jednak proto, že prý neprokázala vymáhající strana, že splnila se své strany, totiž že zaplatila nedoplatek kupní ceny zaplacením nebo složením k soudu. Neprávem.

Podle § 367 ex. řádu pokládá se, má-li dlužník podle obsahu exekučního titulu vydati prohlášení vůle, toto prohlášení za učiněné, jakmile rozsudek nabyl právní moci.

Podle pravoplatného rozsudku kr. s. v M. O. byla Marie G. uznána povinnou vystaviti žalobkyni Heleně R. kupní smlouvu, způsobilou ke vkladu vlastnictví na realitě vl. čís. 252 N. L. ve prospěch žalobkyně. Byla tedy odsouzena, aby projevila vůli prodati a odevzdati nemovitosti zapsané ve vl. 252 pozemkové knihy obce N. L. žalobkyni Heleně R. Rozsudkem tudíž zjištěno to, co